

Hámos Imréné Vakáción

Ez Nagymaroson készült, ott nyaraltak a sógornőmék. Jobbról balra ez a Klári, ez az Irén, ez vagyok én. Elöl jobbra ez a Tibi, mellette az Endre, és balra a kislány az Ibi, tehát az ő gyerekeik. Akkor még nem voltam férjnél, menyasszony voltam. Tehát ez 1929-ben készülhetett. Egy parasztházban laktak, bérelték, én is ott laktam náluk egy hétig.

Sok helyen nyaraltak: Kiskunlacházán, a Balatonnál. Mikor Balatonkenesén nyaraltak, ott is voltam náluk, de akkor terhes voltam a Judittal, akkor a Marika lányom már élt. Két nagy faládájuk volt, edényestül, ágyneműstül, mindenestül kiköltöztek egész nyárra a gyerekekkel. A ládákat valószínűleg föladták. A férjek hétvégén mentek ki, hét közben dolgoztak.

Az Irén férjzett neve Rosner Márkné, a Klárié Weiner Lajosné. 1901-ben született az Irén, és 1903-ban a Klári. Elég korán mentek ők is férjhez. Körülbelül egy időben kellett hogy összeházasodjanak, 1921-ben vagy 1922-ben, mert 1923-ban, egy évben született Ibi és a Tibi. Lány korában mind a két sógornőm a régi OTI-ban, az Országos Társadalombiztosítási Intézetben irodában dolgozott. Szerintem 4 polgárit [lásd: polgári iskola] végeztek. A sógornőim egyáltalában nem voltak vallásosak, csak a böjtöt tartották, de semmilyen gyertyagyújtás vagy ilyesmi nem volt.

A Klári nem dolgozott, akkoriban a nők ha férjhez mentek, nem nagyon dolgoztak. A férje, úgy emlékszem, hogy a Generál Biztosítóban dolgozott. A férje B-listás lett. Kítették az állásából. Kapott valami végkielégítést. Ez 1938-ban vagy 1939-ben volt, talán azért tették ki, mert zsidó volt. És jövedelem nem volt, elhelyezkedni nem tudott újból. Nem tudták a lakbért fizetni, és egy darabig odaköltöztek a férjem másik testvéréhez, és a bútort kihozták hozzánk Mátyásföldre. A Klári fia, a Tibi azt sem tudjuk, hogy hol van. Munkaszolgálatba vitték el. Klári gettóban volt. És a gyerekeim vele voltak a gettóban. A Klári harisnyaszemeket szedett a háború után. Végül patikában pénztárosként dolgozott a nyugdíjazásáig. 1973-ban halt meg.

A Rosneréknek cipőkelléküzletük volt a Baross utcában, bőrt is árultak. Egy vacak kis kóceráj volt, nagyjából szemben a lakásukkal. Kétszobás lakásuk volt, a ház maga sem volt előkelő. A sógorom meg az Irén dolgozott csak az üzletben. Irénnek volt egy lánya, az Ibi meg egy fia, az Endre. A fia 1927-ben született. Endre nem tudom, mit csinált. Az Ibi irodában dolgozott valahol, de hogy kinél nem tudom. Az Ibit a KISOK pályáról vitték el -- Németországban temették el. Valaki küldött neki képet a sírjáról, ápolták a sírját egy időben. A fia meglógott valahol a munkaszolgálatból, az oroszok elkapták, és kivitték Oroszországba. Semmit nem tudunk róla, hogy hol, mikor halt meg. Az Irén a férjével bujkált. A háború után Irén dolgozott közértben, aztán irodában dolgozott sokáig, tán 90 éves koráig. 101 éves volt, mikor meghalt 2002-ben. Nagy ünnepséget csináltak a nyugdíjasházban a 100. születésnapján. Mind a két sógornőm a zsidó temetőben van, egy sírban.